

ปัญญาในการแก้ปัญหา

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

๘ มีนาคม ๒๕๓๗

P8004

เจริญพรผู้ปฏิบัติธรรมทุก ๆ ท่านที่ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ ท่านมาปฏิบัติกรรมฐาน ก็คือมาบวชตัวท่านเอง มาสร้างบุญสร้างกุศลของท่านเอง มาสร้างบุญสร้างกุศลของท่านเอง ไม่ใช่สร้างอย่างอื่น ไม่ใช่ไปสวรรค์นิพพาน ต้องการมาสร้างบุญให้เกิดความสุข ให้เกิดความสุขในการทำงาน

ถ้าท่านรู้ว่าบุญคือความสุข รู้ว่าปฏิบัติจิตใจให้สะอาดจึงจะมีความสุข ท่านจะปราศจากทุกข์ มีความสุขด้วยความไม่มีมลทินในจิตใจ และท่านจะรู้ต่อไปว่า ความสุขเกิดจากความสงบเยียบสงบ ปฏิบัติเห็นแจ้งของจริงเห็นทุกสิ่งมีเหตุผล ถึงจะเรียกว่าได้กุศลในการบวช

ไม่ใช่มาบวชซีพราหมณ์ตามที่เขาเรียกวัน เราไม่ใช่พราหมณ์ แต่เห็นว่าไม่โกนผมก็เลยเรียกว่าพราหมณ์ ไม่ใช่ซะ เรียกกันไปตามสั๊กแต่เขาเรียกกันเท่านั้น หรือบางแห่งเรียกศีลจารีณี สตรีผู้ทรงศีลก็ไม่ใช่อีก ไม่ใช่หญิง ไม่ใช่ชาย ปฏิบัติเข้าถึงพุทธะไม่ลดละภาวนา อย่างนี้เป็นต้น

โปรดได้ตั้งใจฟังโอวาทเพื่อไม่ให้เสียเวลาในที่ประชุม ท่านต้องการมาบวชตรงไหน ได้กรรมฐานตรงไหน แก้ไขปัญหาได้อย่างไร ขอท่านตั้งใจฟังสืบไป ณ โอกาสนี้ ขอเจริญพรทุก ๆ ท่าน

อาตมาขอแสดงความยินดี และอนุโมทนาแก่ผู้ใคร่ธรรมทุก ๆ ท่าน ทั้งโยมหญิงโยมชายในวันนี้ ที่ท่านเห็นความจริงใจเกิดขึ้น ท่านรักตัวไม่กลัวตาย เสียสละเวลามาสร้างบุญให้กับตัวเอง

บุญประเภทที่ทำให้แก่ตัวเองนี้มีคนทำน้อย ไปสร้างบุญนอกตัวเองกันหมด ถึงได้ร่วนวายแก้ปัญหาไม่ได้ รู้แต่ของปลอม ไม่รู้ของจริง

ที่เรามานี้ต้องการทราบชีวิตจริงเป็นอย่างไร มาแสวงหาความสุขอย่างไร จะฝึกให้จิตอดทนอย่างไร และชีวิตจริงอยู่ตรงไหน ชีวิตปลอดภัยอยู่ตรงไหน เราอยู่ที่บ้านมีแต่ชีวิตที่จอมปลอมหลอกลวงตลอดรายการ

เรามาหาทางสงบ ก็ต้องการให้มีใจประเสริฐ ต้องมาฝึกให้ชีวิตนี้ต่อสู้กับการงานและหน้าที่ ต้องสร้างความดีให้แก่ตัวเอง อย่างนี้มีคนทำน้อย ไปสร้างความดีให้คนอื่นโดยไร้เหตุผล โดยไม่เอาความสุขของเขามาเป็นความสุขของตน แล้วเอาความทุกข์โยนให้เขาไป เป็นที่น่าเสียดาย ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย

เดี๋ยวนี้เกิดเกลียดแล้ว คนไร้คุณธรรมมาก คนไม่มีสมบัติมนุษย์ อาตมาไปพบของจริงเลยคือ ลูกฆ่าแม่ที่สุราษฎร์ธานี เมื่อเร็ว ๆ นี้ ฆ่าสมภารที่ อ.อินทร์บุรี สมภารก็อายุ ๘๐ กว่าแล้ว น่าเสียดาย ได้เงินไปหมิ่นเดียวเท่านั้น

คนไร้ศีลธรรม ขาดคุณภาพ คนเราเดี๋ยวนี้ขาดคุณภาพ ชีวิตคนมันตก คุณภาพของคนไม่มี จึงสร้างความดีกันไม่ได้ นี่หรือไทยชาวพุทธที่ปากเป็นบุญใจเป็นบาป จึงได้ฆ่าพ่อแม่ ฆ่าพระได้ลงคอ เดี่ยวนี้เกิดฟ้าผ่าแผ่นดินสูงอย่างไรเราก็ไม่ทราบ

นี่แหละเกิดเกลียด คนละล้มหายตายจากกันมากมาย คนอายุสั้นมาก ถ้าใครรู้แล้วหลบเข้าร่มโพธิ์ร่มไทร บำเพ็ญจิตภาวนา สร้างบุญสร้างกุศลให้แก่ตัวเอง จะปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จะมีที่พึ่งติดตัวของท่านไป

เดี๋ยวนี้ไปท้าวบุญกันมากมาย ปากเป็นบุญใจเป็นบาป ถ้าใจเป็นบุญแล้วท่านจะทะเลาะกันใหม่ จะกินแห่งแคลงใจกันใหม่ บ้านเดียวยังนั่งทะเลาะกัน พี่น้องยังทำลายกัน สามีภรรยาที่แห่งแคลงใจกัน หากความสุขในครอบครัวไม่ได้เลย ตรงไหนล่ะที่จะแก้ปัญหาของท่าน

ทางออกของท่านจะออกด้วยวิธีไหน จะออกด้วยวิธีดีมีสุรา เล่นการพนัน นั่งทะเลาะกันด้วยความโมโหโทโสอย่างนั้นหรือ หรือจะหาทางออกด้วยการไปหาความสงบ

การปฏิบัติธรรม เป็นทางออกที่ดีมาก เราจะได้เดินทางไปด้วยความถูกต้อง ทำอะไรได้ถูกต้อง การพิสูจน์ความถูกต้องคือใช้หลักพระพุทธศาสนา ใช้ศีลข้อเดียวก็ถูกต้องแล้ว

ศีลนี้ไม่ใช่ไปรับกับพระสงฆ์องค์เจ้า ท่านมี **ปรกติกคือกรรมฐาน** ก็เสริมจิตใจให้ท่านมีศีล ไม่ใช่รับแล้วจะมีศีล นั่นเป็นการรับศีลกับพระ เรียกว่าศาสนพิธี ทำกันได้ทุกบ้านทุกเมือง ทำทุกครอบครัว แต่ไม่มีศีลอยู่ในจิตใจ

ต้องเจริญพระกรรมฐาน จึงจะมีสติสัมปชัญญะ เป็นศีลเป็นสัจย์ เป็นการกำจัดจิตใจที่เศร้าหมอง ให้ผ่องใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมือนทองคำธรรมชาติที่หล่อเหลา ให้มันผุดขึ้นมาเอง ไม่ใช่เรียนหนังสือ

เรียนหนังสือแล้วดีได้ที่ไหน ดีไม่ได้หรอกมันต้องสร้างความดีให้แก่ตัวเอง คือเอาบุญมาใส่ใจ ให้ใจมีความสุข ท่านจะหาทางออกไปข้อบั้ง ไปท้าววัดโน้นท้าววัดนี้ ท่านจะได้อะไรเกิดขึ้น จะเสียเวลาการของท่าน น่าเสียดาย น่าใจหาย

น่าจะคิดถึงตัวเองว่า บุญคืออะไร บุญคือความสุข เราจะต้องหาความสุข เกิดจากตรงไหน บุญกุศลเกิดที่ไหน ไม่ใช่เอาเงินมาทำบุญกับอาตมาแล้วก็ได้บุญ ไม่จริงไม่ได้บุญตรงนั้นเลย

บุญอยู่ที่ตัวท่านใช่ไหม ถ้าท่านมีแต่ความทุกข์ มีแต่ทรมานจิต มีแต่ความเศร้าหมองใจ ใจไหนเลยล่ะท่านจะมีบุญวาสนากับเขา คนไร้บุญจะขาดวาสนา คนขาดวาสนาจะไม่นำพาส่งผลกุศลก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ผิดหวัง ทำอะไรก็ไม่ได้ผล ท่านจะได้อันสูงส่งตรงไหนเล่า

ไม่ใช่บวชชีพราหมณ์ไปสวรรค์นิพพาน ที่พระเขาสอนกันตามวัด ไปสวรรค์นิพพานหมด แต่สมมติมนุษย์ไม่มีเลย คนที่มีมนุษย์สมบัติเมื่อใด บ้านนั้นจะไม่ทะเลาะกัน จะยิ้มแย้มแจ่มใส สามิภรรยาจะเป็นเพื่อคู่คิดเป็นมิตรคู่บ้าน

คนที่ทะเลาะกันถึงจะมีความรู้เป็นปริญญาเอก อาตมาไม่สนใจคนประเภทนี้ คนไร้บุญเหมือนต้นไม้ไร้ใบ ขาดวาสนาเสียจริง ๆ

การเจริญกุศลภาวนาต้องการมาบำเพ็ญศีลให้เกิดผล บำเพ็ญสมาธิให้เกิดประโยชน์ของตน ปัญญาคือตัวแก้ปัญหา ท่านมาสำรวจแปลว่าสะสมสติสังวร แปลว่าสัมปชัญญะ มีความรู้ตัวอยู่ในจิตใจที่ถูกต้อง เกิดสมาธิเกิดจิตภาวนา สะสมหน่วยจิตไว้ในชีวิตของท่าน แล้วนั้นแหละตัว **ปัญญา** ทำให้เกิดระว่างไม่ประมาท ระว่างนอก ระว่างใน ระว่างจิตระว่างใจ ระว่างจิตที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง

จิตเป็นธรรมชาติที่คิดอ่านอารมณ์ ถ้าคิดไปตามอารมณ์ของตน ตามใจตน ตามอารมณ์ของเรา จะไร้ผล ท่านจะเอาดีไม่ได้ ต้องฝึกใจ

การเจริญกรรมฐานต้องการฝึกจิตไม่ให้มีพิษ เพราะจิตเปรียบเหมือนน้ำย้อมไหลไปสู่ที่ต่ำ ถ้าเราไม่มีท่านบ่กันน้ำด้วยศีล คือสติสัมปชัญญะแล้ว จิตใจของท่านจะเหลวแหลกแตก ลากูไปสู่ที่ต่ำ เป็นการถูกใจ ไม่มีการถูกต้อง

ท่านทั้งหลายเอ๋ย นานาจิตตัง จิตไม่เหมือนกันเลย เพราะต่างถิ่นต่างฐานต่างฐานะ พ่อแม่ก็ไม่เหมือนกัน พี่น้องท้องเดียวกันนิสัยก็ไม่ตรงกัน ไม่ใช่ทุกคนมีความรู้ดีจะเป็นคนดีนะ อยู่ที่นิสัยดีหรือไม่ดี ต่างหาก

ถ้านิสัยดีจะมีปัญญา จะรู้มากรู้น้อยไม่สำคัญ อยู่ที่นิสัย นิสัยแปลว่าแบบอย่าง เรามาฝึกแบบ **มีตัวอย่างที่ดีของตัวเอง** เราจะได้รู้ว่าอ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็นอยู่ตรงไหน ในแง่คิด ในแง่มุมมอง ในแง่เหลี่ยมซ้ายแลขวา ในแง่หันมุมกลับ นี่แหละท่านถึงจะ **ได้รู้ว่า ท่านมีปัญญา** รอบรู้ในกองการสังขาร

ถ้าท่านมานั่งเจริญกรรมฐาน บำเพ็ญจิตภาวนาแล้ว ท่านจะยังไม่ทราบที่ท่านมีปัญญา ต้องไปประสบการณ์ด้วยตนเอง ถ้าจะรู้ว่าปัญญาแก้ปัญหาก็ได้ตรงไหน

ถ้าไปประสบการณ์อุบัติเหตุหรือประสบทุกข์ขึ้นมา ปัญญาที่สะสมไว้จะออกมาแก้
อย่างโน้นอย่างนี้ ทำอย่างนี้ทำอย่างนั้น ท่านถึงจะรู้ว่าท่านมีปัญญา แก้ปัญญาได้ อย่างนี้
ถึงจะถูกต้อง

ไม่ใช่ปัญญาในหนังสือ ปัญญาที่เรียนเป็นดอกเตอร์ หรือตำราที่เรียนมาจากครูบา
อาจารย์ เป็นตำราเหตุผล ๒ ประการ

๑. พระพุทธเจ้าบังคับให้เรียนหนังสือ ให้มีวิชาใส่ตัวเองก่อน และบังคับต่อไปคือ
๒. มีวิชาต้องใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง เรียกว่าปฏิบัติธรรม มีกิจกรรมส่งเสริม
วิชาการให้สูงขึ้น

ไม่ใช่ว่ามีความรู้เท่ากันเหมือนกันหมด เรียนกันทั้งหมด แต่ความดีไม่เท่ากันมันจึง
ลักลั่นกัน คนเราจึงนานาจิตตัง จิตนิสัยไม่เหมือนกัน

เราคนเดียวกันก็ไม่เหมือนกัน ตั้งแต่เข้ามาอารมณ์เสีย ตอนปลายอารมณ์ดี เดี่ยวสับสน
อลหม่านในตัวเองไม่ใช่หรือ ตัวเองก็มีทั้งดีทั้งชั่ว อย่าไปตีความผิดเราทุกคนพร้อมด้วย
อาตมาก็มีทั้งดีทั้งชั่ว แต่ปัญหามีอยู่อันหนึ่งคือ ต้องกำจัดความชั่วออกจากตัวให้ได้ ต้อง
พยายามอย่างยิ่ง

เอาอะไรมากำจัด เอาศีลมากำจัด ศีลแปลว่าปรกติ ปรกติอยู่ตรงไหน อยู่ที่เจริญ
กรรมฐาน กำหนดจิตให้มีสติทุกอิริยาบถ จะยืนเดินนั่งนอน เหลียวซ้ายแลขวา คู้เหยียด
เหยียดขา มีสติหน่อยได้ไหม คู้หนอ เหยียดหนอ เป็นต้น มีสติสัมปชัญญะ นั่นแหละรู้ตัว รู้
ทั่ว มันจะออกมาบอกเรานี้คือเป็นปรกติ มีมารยาทตลอดรายการ

จะทำอะไรก็มีระบบ มีระเบียบเรียบร้อยด้วยวินัย ถูกแบบ ถูกบท หมดจดทุกประการ จะ
เป็นแม่บ้านการเรือนเคหศาสตร์ก็ตาม จะมีระบบไปหมด นี่คือศีลใช่หรือไม่

ถ้าโยมขาดสติสัมปชัญญะ จะเป็นพ่อบ้านก็เป็นพ่อบ้านที่ไม่ดี จะเป็นแม่บ้านก็เป็น
แม่บ้านที่ไม่ดี ฉุยแจกแตกกลาญ มันอยู่ตรงนี้

การเจริญกุศลภาวนา ต้องการบำเพ็ญศีล ต้องการเอาศีลมาไว้ในใจ คือมีสติประจำจิต
ประจำใจของตน และมีความรู้ตัวเป็นสัมปชัญญะบังพพะเป็นตัวเหตุผล ทำให้คนสร้างกุศลจิต
ตัวสำรวมจิตคือตัวสติ สำรวมเข้าไว้ระลึกเสมอว่าเราทำอะไรอยู่ ณ บัดนี้

ขณะทำปัจจุบันเป็นตัวสัมปชัญญะเรียกว่าตัวรู้ มาผนวกบวกกันเรียกว่าตัวปัญญา
รอบรู้ในกองการสังขาร โยมจะได้อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็นปัญญา รอบรู้ใน
เหตุผล แก้ปัญญาได้ทุกประการ

การที่จะแก้ปัญหาหนี้ไม่ใช่แก้ได้ทุกคน เพราะคนไหนผูกคณนั้นต้องแก้คนไหนทำ คนนั้นต้องแก้ ไม่ใช่ไปวานคืนอื่นมาแก้ไข เป็นไปไม่ได้ เราเป็นผู้รู้ ตัวเองว่าเราดีหรือชั่ว เรา ไปสร้างตัวเลขหรืออย่างไร เราเท่านั้นเป็นผู้รู้ แต่เราจะยอมรับตัวเองไหม

บางคนไม่ยอมรับความจริงเลย โโกหาขึ้นห้วยลงเขา แก้วตัวเก่งนัก คนประเภทนี้คนไร้ ความจริง จึงแก้ตัว คนที่มีความจริงใจจะแสดงออกเสมอ ว่าข้าพเจ้าทำมาอย่างนี้เป็นความ จริง แสดงออกด้วยจิตใจ ถึงจะเป็นชายจริงเป็นหญิงแท้ เป็นคนแก้ที่หน้าบูชา ออกมาใน ลักษณะการอย่างนี้

การปฏิบัติกรรมฐานต้องการให้คนเป็นคนแท้ เป็นคนแก้ที่หน้าบูชา เป็นคนจริงทุกสิ่ง แก้ไขปัญหาได้ ถ้าชายไม่จริงหญิงไม่แท้รับรองโยมแกล้งไปไม่มีใครนับหน้าถือตา พวกขึ้น ห้วยลงเขา หละหลวมเหลวไหล จะดูตรงไหนล่ะ ดูกันตรงนี่นะ

อาตมาถึงได้กล่าวไว้ชัดเจนแล้ว ดีความแล้วว่าการเจริญกรรมฐานต้องการมาศึกษา สภาพชีวิต ต้องการรับผิดชอบในหน้าที่การงานกับอายุตนะธาตุอินทรีย์

ตาเห็นรูปกำหนดเห็นหนอ สังกระเสจิตที่หน้าผาก เสียงหนอตั้งสติไว้ที่หู ว่าเขาตำ เราหรือเขาว่าอะไร เขาโกหกหรือเปล่า มันจะบอกออกมาชัดเจน ทำได้หรือยัง ต้องทำตรงนี้

ไม่ใช่โยมมานั่งคุยกันนะ โยมจะเสียเวลากาล ชีวิตจะไม่มีค่า เวลาจะไม่มีประโยชน์ จะเสียเวลาเปล่าจะ จะไม่ได้อะไรติดตัวไป ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ ขอฝากนักปฏิบัติไว้ด้วย มีความหมายอย่างนี้

จิตอยู่ที่ไหน ต้องพัฒนาตรงนั้น ไม่ใช่พัฒนาไปผิดหลัก เตี่ยวันนี้คนเราพัฒนาผิดหลัก รตน้ำต้นไม้ก็รดที่ยอดจะได้ดอกออกไว ๆ จะถูกต้องหรือ ต้องรดที่ราก

คนเราจะดีได้อยู่ที่จิตใจ ใช่หรือไม่ ถ้าจิตใจแล้ว ดีไม่ได้ ตะกั่วหรือจะเป็นทองคำได้ ดูกันตรงนี้ มีความหมายมาก บัวเหล่าที่สืออยู่ใต้ดินแล้ว จะโผล่พ้นน้ำเป็นไปได้อย่างมาก ขอ เจริญพรอย่างนั้น

ใครมีบุญมาเอง คนไร้บุญขาดวาสนาไม่ค่อยอยากจะทำบุญให้กับตัวเอง คนไร้บุญ วาสนาจะเอาบุญสงเคราะห์คนอื่นเขา ชอบทำบุญตักบาตร ข้าวขันแกงโกไปวัด ชอบ ทอดกฐินผ้าป่า แต่บุญที่จะเอาไว้ในจิตใจตนให้เกิดความสุขในครอบครัว ไม่มีใครสร้าง ไม่มี ใครทำแต่ประการใด

ต้องการบุญสงเคราะห์เพราะคนเขาเห็น แต่บุญสงเคราะห์ตนเอง เป็นนามธรรม ประจำตัว ไม่มีใครเขาเห็นจึงไม่อยากจะสร้าง มันมองเห็นไม่ชัด แต่ถ้าสร้างรูปธรรม ขึ้นมา คนโน้นเห็นคนนี้เห็น ป้อยอกันมากมาย เพราะเอาหน้าเอาชื่อเสียงกัน

แต่ชื่อเสียงด้านนามธรรมที่คนอื่นมองไม่เห็นนั้น เราเป็นผู้มองเห็น เราสร้างความคิด เรารู้ดีของเราเอง คือปัจจัยตั้ง เราก็ดีใจของเราเอง อิมใจนั้น คือบุญที่เป็นสุขในชีวิตของท่าน

มันเป็นบาปตรงไหนล่ะ เราไปสร้างบาปตรงไหนหรือ สิ่งใดทำแล้วไม่เป็นบุญวาสนา สิ่งนั้นทำไปโดยความเบียดเบียนกัน เป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้อง และเป็นไปในทางที่ไม่มีโทษ ไม่มีประโยชน์แก่ตนเลย อย่างนั้นไม่ถูกต้อง เป็นการผิดพลาดอย่างน่าเสียดาย

ไม่ใช่ไปบวชชีพราหมณ์ไปสวรรค์นิพพาน ญาณโน้นขึ้นญาณนี้ขึ้น มันจะมากไป ข้ามขั้นตอนจากประถมไม่ต้องเรียน ไปขึ้นมัธยมได้ไหม จากมัธยมไม่เรียนไปชั้นมหาวิทยาลัยคงไม่ได้ มันต้องเป็นไปตามขั้นตอน

ขึ้นบันไดบ้านต้องขึ้นไปทีละขั้นกว่าจะถึงชั้นสูง การปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน คนเราจะก้าวไปเลยคงไม่ได้กระโดดลงมาก็ไม่ได้

ท่านสร้างบ้านไว้สวย ไม่มีบันไดน่าเสียดายนะ มีบ้านสวยแต่ไม่มีบันได จะปีนป่ายขึ้นก็ยากมาก นี่แหละเช่นเดียวกัน ตัวเราสวย บ้านหรูหรา แต่ไม่มีขั้นตอนของชีวิตเลย และไม่มีระบบขาดความมีระเบียบ

คนไหนมีธรรมะคนนั้นก็มีวินัย คนไหนไร้ธรรมะคนนั้นจะไร้วินัย พระท่านจึงเรียกว่า ธรรมวินัย พระก็เช่นเดียวกัน มีธรรมะจึงจะเรียกว่ามีวินัย ไม่ต้องไปอบรมวินัยให้เสียเวลา

คนไหนไร้คุณธรรม คนนั้นจะไม่มีวินัย คนนั้นจะไม่มีระบบขาดระเบียบ ทำอะไรไม่มีผัง ไม่มีแผน ไม่มีแปลน ไม่มีหัว ไม่มีหาง จะไปพูดตรงไหนใครเขาจะเชื่อถือ

คนที่จะไปหาบุญมาช่วยตัวเองร้อยละหนึ่งก็แสนยาก ร้อยละเก้าสิบเก้าทำบุญนอกตัวทั้งนั้น ไปทำบุญที่โน่นเอาชื่อเสียงที่นี้ก็วิ่งกันไป แต่ตัวเองไร้บุญขาดวาสนา เหมือนต้นตาล ไม่มีกิ่งก้านสาขา มีลูกก็ไม่โต ปลูกต้นไม้ก็ไม่ได้ร่ม เลี้ยงลูกไม้โตกันทั้งนั้น ตรงนี้จะมีบุญวาสนาอย่างไร

การเจริญสติปัญญาอันสี่ นั้นแหละเป็นทางสายเอกที่พระพุทธเจ้าสอนมาให้อุดมสมบูรณ์ ญาติโยมหญิงโยมชายโปรดฟังทางนี้ ถ้าหากโยมมีสติควบคุมจิตได้อุดมสมบูรณ์ เงินไหลนอง ทองไหลมา ถ้าขาดสติสัมปชัญญะเงินไหลออกทองไหลออก สิริมิ่งขวัญมงคลก็ไม่มีแก่ตนด้วย ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ

“ยื่นหนอ” ขอฝากไว้ทำให้ได้ บางคนไม่เอามาพูดเล่นกันเสียแล้ว รับรองอีกร้อยปีก็ไม่ได้อะไรนะ ไร้บุญขาดวาสนาเหลือเกิน คนที่ไม่มีบุญก็ไม่อยากจะทำบุญอย่างนี้ บุญอย่างนี้ไม่ต้องเสียสตางค์ เอาบุญมาไว้ที่ใจ หาความสุขให้แก่ชีวิต หาข้อคิดให้เกิดปัญญา เพื่อต้องการแก้ปัญหาให้ครบครัน

ท่านทั้งหลายคิดทุกคน ท่านต้องการแก้ปัญหาให้ลูกของท่านใช่ไหม ท่านมีลูก ๕ คน ต้องการให้ลูกท่านเป็นอะไร ถ้าท่านมีเทคนิคในชีวิตของท่านและมีปัญญาแล้ว ลูกของท่านจะมีเหตุผล มีกุศล จะเป็นใหญ่เป็นโตอยู่ตรงนี้ ท่านจะเอาข้างไหน จะเอาอะไรมาเป็นหลัก ไม่ใช่ทำบุญสร้างศาลาร้อยล้านพันล้านแล้วเป็นคนดี เป็นไปไม่ได้ ไม่ได้สร้างตัวเองเลย

การเจริญสติปัญญาสูง ทำให้คนอุดมสมบูรณ์ ไปทำที่ไหนก็อุดมสมบูรณ์ ถ้าโยมเป็นแม่ค้า มีสติสัมปชัญญะดี มีบุญวาสนา จะขายดิบขายดีมีงั่งมีศรีสุข ขายเทน้ำเทท่า ซื้อง่ายขายคล่อง ตรงนี้ซื้บุญ ขายดิบขายดี เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี มีงั่งมีศรีสุข ออกมาทำนองนี้จึงจะถูกต้อง ไม่ต้องไปหานางกวักตามวัด เข้ามาทำไมให้เสียเงินเสียทอง

นางกวักศีลธรรมะ ถ้าท่านมีวิชาเป็นมหานิยม มีนางกวักคือมีธรรมะประจำจิต ไปอยู่ที่ไหนเงินไหลนองทองไหลมาตลอดรายการ นี่ซื้คือบุญวาสนา ไม่ใช่จะไปหาคาถาอาคม ไปหาเสน่ห์เสน่ห์หลั่ง จะใช้ได้ที่ไหน

คนมีค่าราคาคน คนมีคุณธรรม เดียวนี้คนราคาตก ไม่มีใครซื้อ มันก็ออกมาซ้เกียจซ้โงงซ้โง้งจรรยา มันออกมาในจิตใจของท่านทุก ๆ คน เราไม่ชอบ เราไม่พอใจ เราก็อิจฉา เราผูกพยาบาท ฆาตพยาเวร เขาก็เหมือนผูกตัวเอง ฆาตตัวเอง ไม่มีความสุขความเจริญแต่ประการใด พฤติกรรมแสดงออกนี่คือกรรมฐาน

เราต้องการแผ่เมตตาให้ลูกมีความสุข เราได้สุขก่อนลูก เพราะมันออกมาจากจิตใจเราใช่ไหม เราแข่งคนอื่นให้ฉิบหายตายโหง เราก็ตายโหงก่อนคนนั้น มันออกมาอย่างนี้เลย

เราไปด่าเขา จิตใจเราก็แล้ว คนที่โดนด่าเขาไม่รู้เรื่อง มันไม่เป็นบาปเป็นกรรมของคนโดนด่า คนด่าซื้รู้เรื่องจึงได้ด่าเขา บอกว่าจะด่าให้แสบ ใครแสบ คนโดนด่าไม่แสบหรือคนด่านั้นแหละแสบไส้ บางคนแข่งขอให้เขาไฟไหม้บ้าน กลับไหม้บ้านตัวเอง เป็นพฤติกรรมแสดงออก

การเจริญกรรมฐานเป็นพฤติกรรมเป็นกิจกรรมอันหนึ่ง กิจกรรมแปลว่า **สิ่งที่ต้องศึกษา** ต้องเรียน ญาติโยมผู้หญิงโปรดทราบ

ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมอดหรือจะเห็น ไม่ยอมฟังหรือจะได้ยิน
ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะลำเค็ญย่ำแย่งจนตาย ตายฟรี

บวชชีพรหมณ์ไปสวรรค์นิพพานตรงไหน มีตัวอย่างที่ลพบุรี บวชชีพรหมณ์กลับมาเรียกสามี มาสอนเลย สามีเป็นนายพลไม่ได้ แม่บ้านไม่ดีสามีเป็นใหญ่เป็นโตไม่ได้ ขอฝากไว้ด้วย นี่เป็นเรื่องแสดงออก

เมื่อตะกี้คณะ รพช. (เร่งรัดพัฒนาชนบท) จากกรุงเทพฯ มาฟังบรรยายสรุปว่าจะเร่งรัดตรงไหน ไม่ใช่เร่งคนอื่นเขา ต้องเร่งตัวเองก่อน ต้องมีสื่อการสอน ใครเป็นครูอาจารย์ขอฝากไว้ด้วย ท่านจะไปสื่อตรงไหน เอาไปคิดตีความด้วยนะ

การเจริญกรรมฐาน ต้องทิ้งความรู้หมด เอาวิชาการใส่ตู้หมด อย่าเอาวิชาการมาปะปนกัน ต้องทำเป็นคนโง่ โง่เป็น บ่เป็นใหญ่ “โง่ไว้ให้มันผูกขึ้นมาเอง นี่ของจริงอยู่ตรงนี้” ถ้าเรารู้มากไม่ใช่ของจริงหรอก คนรู้มากมันเยอะ ไม่ใช่รู้ของจริง

การมาเจริญปฏิบัติต้องการรู้ของจริงใช่ไหม โยมผู้หญิงรู้ของจริงหรือยังจะ รู้ไม่จริงหรอก มีสามีสวย สาวแก่แม่หม้ายชอบมากดีไหม อาตมาว่าดีเป็นเกียรติแก่ภรรยา สามีไม่สวยเหมือนตอม่ออยู่ ไม่มีคนชอบ ไปพูดเขาจะเชื่อไหม เป็นเจ้าของบริษัทไม่ได้ ต้องมีคนชอบ นี่คือเหตุผล ฟังอาตมาบ้างนะ

การเจริญกรรมฐานต้องการให้มีสติควบคุมจิต เป็นการฝึก จะระลึกได้ยาวนาน

๑. ระลึกชาติได้ มี ๓ ระดับ

๑.๑ ระลึกถึงตัวเองได้ ว่าตัวเองเมื่อปีที่แล้วเป็นอย่างไร จะทบทวนชีวิตตลอดรายการ ปัญญาจะบอกว่า ปีที่แล้วเป็นอย่างไร ทำไม่จึงเป็นอย่างนี้ มีเหตุผลประการใด

๑.๒ ระลึกถึงบุพการี จะไม่ลืมพ่อแม่ จะไม่ลืมครูอาจารย์ที่สอนวิชาให้ จะไม่ลืมชาติภูมิ มาตุภูมิของตน

๑.๓ ระลึกชาติก่อนไปเกิดที่ไหน เช่น ทหารยศสิบโทถูกระเบิดตายที่ตาคลี เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง ไปเกิดที่หล่มสัก แม่แก่ยังอยู่ มาอบรมที่นี่ ขณะนี้ไปอยู่สหรัฐอเมริกา เป็นดอกเตอร์แล้ว อาตมาไปสหรัฐอเมริกา เขาก็มาต้อนรับ

ไม่ใช่รำลึกอย่างที่เขารำลึกกันตามวัดนะ ว่าใครเป็นสามีใครเป็นภรรยา เดียวก็ต่อยกันยุ่ง มันถึงได้วุ่นวายกันในสังคม ไม่ใช่รำลึกอย่างนั้น ผิด! มันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมแต่ประการใด

๒. รำลึกกฎแห่งกรรมได้ ว่าเราไปทำอะไรมา รำลึกได้ตอนเกิดเวทนา อย่างเช่นคนมาเลเซียมาปฏิบัติ แม่ชีชู้อสอนกรรมฐานให้ ปฏิบัติไปปวดขามาก เขาก็กำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” ทีชา กำหนดไปเรื่อย ๆ ตายให้ตาย หน้าเข้าก็เกิดสภาวะเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป นิมิตออกมาว่า เคยไปขว้างขามู แล้วนอนกิน เลยให้เขาฆ่าให้ตาย ตัวเองเลยเป็นโรคปวดขาอย่างนี้ กำหนดไปก็หายเลย

มีคนทีกรุงเทพฯ พูดภาษาจีนกลางได้ บอกว่าจะมาเป็นล่ามให้ แต่เขาพูดธรรมะไม่ได้ สติกำหนดอย่างไร จีนกลางว่าอย่างไร เขาพูดไม่ได้ เขาไม่ได้เรียนธรรมะ จึงพูด

เป็นล้ามให้ไม่ได้ ไม่ใช่ใครเป็นล้ามก็ได้ พุดส่งเดชนะ ต้องศึกษาในธรรมะและปฏิบัติได้ จึงจะพุดได้ ถึงจะลึกซึ่งทำให้เขาเข้าใจได้ ยากมาก

เขากำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” กำหนดไป หายไป จึงรู้ว่าทำกรรมอะไรไว้ แผ่เมตตาให้เขา ถ้ามีบุญวาสนาเขารับเมตตาที่แผ่ให้ ก็จะหายไปเอง เดินได้เลย ลูกชายของเขา ก็มาด้วย ส่งภาษาบอกว่า กลับไปนี่ยอมเล็กเลี้ยงหมู จะสร้างวัดแบบจีนต่อไป

นี่กฎแห่งกรรมรู้ได้จากเวทนา จำไว้ บอกให้เสียเลย บางคนปวดหนอยเล็กเลย อีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล บางคนบอกว่า หลวงพ่อคะ พองหนอยุบหนอวัดนี้ทำยาก ไปวัดโน้นแค่ ๕ นาที ฉันไปสวรรค์เลย อาจารย์เขาบอก

พอนั่งว่า “พุทโธ พุทโธ” พระพุทธเจ้ามากุญกับฉันเป็นชั่วโมงเลย อย่างนี้เป็นโรคทันสมัย (โรคประสาท) แล้ว ๖๐% มันจะเบลอมามากไป เห็นตัวเองซี

บางคนไปเห็นบ้านโน้นมีเงิน บ้านนี้มีต้นไม้ โง่! ต้องเห็นตัวเองว่าเงินในกระเป๋า พอดส่งลูกเรียนหนังสือใหม่ เงินในกระเป๋าจะพอซื้อที่ดินใหม่ จะดูตรงไหน

วัดอัมพวันปฏิบัติยาก ไม่วัดอื่นดีกว่า ทำไปได้ ๕ นาที เดียวก็รำไปแล้ว ว่าชาติก่อนเคยเป็นหงส์ น่าเสียดายมาก ยังเป็นอย่างนี้กันเยอะ

สติตัวเดียวเท่านั้น ที่จะแก้ไขปัญหาชีวิต เพราะฉะนั้น ยืนหนอ ๕ ครั้ง ต้องทำให้ได้ทุกคน ต้องเอาสติตามจิตให้ทันเท่านั้น พอดตามทันขึ้นลง ๕ ครั้งได้ เห็นคนเดินมา สัมผัสบีบ ดูศีรษะถึงปลายเท้า ปลายเท้าถึงศีรษะโดยอัตโนมัติมันจะเห็น ๓ ภาพ

ภาพที่ ๑ แต่งตัวอย่างนี้เขาจะไปไหนกัน

ภาพที่ ๒ คนนี้มีโรคประจำกาย เป็นโรคมะเร็งและอัมพาต

ภาพที่ ๓ นิสัยไม่ดี เป็นมิตรตอนกู่ เป็นศัตรูตอนทวง คบไม่ได้

จะออกมาอย่างนี้ไม่ผิดพลาดเลยนะ ถ้าโยมสำรวจจิตไว้มากมาย จะเห็นว่าบางคนหัวหายไปแล้วนะ ต้องตายภายใน ๗ วัน ไม่เคยพลาดเลยนะ

ถ้าเราจะเตือนใครแล้วใครเขาจะเชื่อเรา ให้สวดมนต์เท่าอายุ เจริญกรรมฐานต่ออายุได้ดีที่สุด ถ้าเห็นผมขาวรับรองเลยว่า ไม่เป็นอัมพาตก็คางเหลืออง ขอฝากไวนะ ถ้าเชื่อก็ว่ากันไป ถ้าไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ไม่ได้พุดให้โยมเชื่อ พุดให้โยมมีสติปัญญาแก้ไข้ปัญหาของโยมเอง ไม่ได้พุดให้เชื่อนะ พุดตอนนี้ขอให้หลักหน่อย

พระพุทธเจ้าสอนชาวโลกว่า อย่าเพิ่งเชื่อข้าพเจ้า อย่างเพิ่งเชื่อพ่อแม่ ไปไตร่ตรองเอาเองแล้วค่อยเชื่อตามเหตุผล เพราะถ้าพ่อแม่สอนให้เป็นโจร เชื่อพ่อแม่ก็เป็นโจรไป พระพุทธเจ้ามีกลวิธีการสอนที่ดีที่สุด

ห้ามเชื่อเพื่อน ถ้าเพื่อนเป็นอันธพาล เราเชื่อขณะนั้นก็เลวมาก

คบคนพาลได้ผิด คบบัณฑิตได้ผล คบคนชั่วพาดัวให้อับจน
คบคนดีให้ผลจนวันตาย เมฆพศหมดค่า เมฆสุรหมดความสำคัญ
เมฆการพหนักหมดตัว เมฆเพื่อนชั่วหมดดี

ท่านบอกว่าเชื่อเพื่อนก็แนวเดียวกัน แต่แล้วก็ไม่เท่ากับเชื่อใจเราที่ขณะเลวร้ายที่สุด
ขณะมีโลก มีความโกรธ แล้วไปเชื่อตามนั้น โยมจะบ้านแตกสาแหรกขาด เชื่อตอนมีโมหะไร้
ปัญญา และไปทำงานโดยโง่ ๆ รับรองเลวร้ายยิ่งไปกว่าเชื่ออย่างอื่น

ตัวเองนี่ร้ายที่สุด ขออย่าเชื่ออารมณ์เราขณะมีโลก มีความโกรธและมีความหลง ถ้า
เชื่อตามนั้นแตกแหลกลาญแน่ ๆ ต้องตั้งสติไว้ในอารมณ์ก่อน ตั้งสติกรรมฐานไว้ในจิตใจก่อน
แล้วค่อยแก้ปัญหาข้อเท็จจริง ขอฝากไว้เป็นหลัก

การกำหนดจิตมีความสำคัญมาก โกรธก็กำหนด คิดก็กำหนด อย่าให้อารมณ์ค้าง ไม่
เคยกำหนดเลยจึงไม่ได้ผล เขามาตำเราก็กำหนดเสียงหนอซิ แยกรูปแยกนามได้ คำตำก็
กลับไปหาเขาเอง

ถ้าเรามีศีลดี เขามาตำเรากลางถนน จะออกไปไหม นักกรรมฐานชอบออกนรก
กำหนดเสียงหนอ เสียงหนอ ปัญญาเกิดจะออกมาบอกเลยว่า เขาดำเราเรื่องอะไร เพราะเรา
ไปทำอะไรให้เขา หรือเมื่อชาติก่อนเราไปตำเขาไว้ เขามาตำเราให้ใช้หนี้ ก็หมดเรื่องกันไป

หายใจให้ยาว ๆ คนที่มีกิเลส โลก โกรธ หลง หายใจสั้น คนที่โกรธจนเจียวแก่ง
หายใจสั้น และกลืนตัวมันจะบอก หายใจยาว ๆ ไว้จะมีสติกำหนดได้

กำหนดยีนหนอ ๕ ครั้ง ถ้าทำได้ พองหนอยุบหนอก็ง่ายขึ้น และเวลาเดินจงกรม อย่า
ไปเอาหลักอื่น ดูกี่ปลายเท้าเป็นการฝึกหัด พอหัดได้ชำนาญแล้วไปดูมันทำไมเล่า อย่าง
ทหารฝึกขวาหันซ้ายหัน นับสี่ นับแปด เรียงสี่ เรียงแปด เวลารบจะไปเข้าแถวได้หรือ

การเดินจงกรมก็เหมือนกัน เวลาฝึกขวาย่างหนอ ซ้ายเพื่อไว เสียเพื่อได้ พอฝึกสติแล้ว
เพื่อเขาเอารถมาคอย จะมัวแต่เดินซ้ำ ขวาย่างหนอ ซ้ายย่างหนอได้หรือต้องวิ่งไป สติก็ไป
ด้วยอย่างนี้แหละ ซ้ายเพื่อไว เสียเพื่อได้ จำมุกกลับไป เสียเพื่อได้ ซ้ายเพื่อไว คล่องแคล่ว
ว่องไว รวดเร็วทันใจ ถูกต้องเป็นธรรม

เวลาถึงบทจำกัดเขตขึ้นมา จิตใจก็ดี สติก็ดี วิ่งก็ได้ มันจะล้มตรงไหนมันจะบอก
ออกมา ที่เรามาฝึกกันนี้ไม่ใช่เดินสวนสนามกันนะ ไปห้องน้ำก็เดินจงกรมไป ใช้เวลาให้เป็น
ประโยชน์

ปัญญาเราสะสมในหน่วยกิตเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่รู้ว่าอะไรคือปัญญา เวลา
ปัญญามันจะมาช่วยแก้ เราถึงได้รู้ตัวว่าเรามีปัญญา ไม่ใช่บ่นว่า มานั่งหลายวันปัญญาไม่เกิด

สักที อย่าไปปน มันสะสมไว้ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ เวลาที่ทุกซ์มันจะออกมาตัวเองโดยอัตโนมัติ นี่ชิ่งเรียกว่าปัญญา

ไม่ใช่มาหนึ่งแล้วบอกว่า ไม่เห็นอะไรเลย มันจะไปเห็นอะไรเล่า คนละเรื่องกัน เรามาสร้างบุญก็เอาแต่บุญชิ่ง แต่บุญนี้ช่วยได้แน่ มีเรื่องอะไร จะแผ่เมตตาให้ใครก็ตามเอาบุญใส่ตัวก่อน ถ้าบุญมีมากแล้วค่อยแผ่ไปที่หลัง ไม่ใช่ยังไม่บุญวาสนาเลยแผ่ไปแล้ว

เปรียบเสมือนชายของยังไม่ได้ ยังไม่มีใครมาซื้อ แล้วจะเอากำไรไปให้ใครคะ เอาทุนไปให้เขาหมดได้หรือ นี่บอกเหตุผลให้โยมตั้งใจปฏิบัติกัน

หายใจยาว ๆ เข้าไว้ หายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ ให้เสมอ ค่อย ๆ ทำไป โยมจะใจเย็นลงเยอะ และจะมีปัญญาแก้ไขปัญหาค่อย ๆ ไม่ต้องไปหาหมอดู ไม่ต้องไปหาใครมาแก้ปัญห เพราะเราเป็นเจ้าของปัญหา ต้องแก้เอง จะให้คนอื่นเขาแก้ให้เราได้อย่างไร ขอฝากทุกคนไปคิดให้มี **สติปัญญาในการแก้ปัญห**

ญาติโยมจงตั้งใจปฏิบัติธรรม ดีที่สุดแล้วไม่ต้องใช้เงินทองแต่ประการใด อย่ากังวลใจกังวลนี้ไม่ดีเลย ทำอะไรก็ไม่มีความสุข มันมีแต่กังวลรบกวนายสับสนอลหม่าน เหมือนพระอาทิตย์พระจันทร์ผลัดกันลงผลัดกันขึ้น เดียวก็คืนเดี๋ยวก็น้ำ ไม่ได้อะไรติดตัวท่านไป

ขอความสุขสวัสดิ์ดีจงมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นี้ก็คิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้เทอญ ขอเจริญพรทุกท่าน